

pärast tegi see ettevõistamine temale valu ja tema uinus libedate pisaratega magama.

See oli palju aastate eest olnud. Kui oli wälja läinud weikest poest turu ääres, ühesse uhkesse majasse, kui ainsa kaupmehe Kau õnnelik abikaasa, ja ema ja tädi oliwad weel ditsewatest lapse-lastest rõõmu tunnud, enne kui ta nemad wanast peretonna-majast wälja läksiwad, seda ühe waike rahupaiga wasta wahetates. Kui oli seda weiket kurbtust räägitud liisu-pääwal ammu juba unustanud; see ei olnud temale eht mitte üht korda enam meele tulnud, kui Baastukuu lauljad liisuwõtjad tema lenast majast mööda läksiwad. Noor Kui on wanaks saanud ja on koju läinud, kui elatanud emale, kui heade laste armastatud ja austatud emale ja tema mees on tema mälestust kalliks pidanud.

Seal oli siis ka jälle üks liisu-pääw, üks õige lena, pääwapaisine pääw weel peale selle, kuna muidu sagedast Baastukuu teine pääw üks wihma- ja jopa-pääw on, ja laies ja sõites, lauldes ja hõiskades, nagu laugete aastate eest, tuliwad liisuwõtjad jälle siise. Nemad laulsiwad wanu soldatilaulust, kuidas nende isad ja wana-isad laulnud, eht laulsiwad ka teisi ilusaid laulust wanast aegast, mida wast nüüd jälle on auustama halatud.

Wana herra Kau seisis oma maja ainal, uulitsa pool, ja waatas noorte meeste möödamine-mist. Tema ise oli ka ühel aéal soldat olnud, kus trompeti puhumisel tõsi taga oli; temal näitawad aga noored mehed iga aastaga nõdremaks ja weikemaks jääma, kui tema aéal.

Seal koputati ukse peale ja siise astus üks talumees heas riides, umbes wana herra Kau wananduses. „Mis Teie soowite, sõber?“ küsis Kau pärast teretamist.

„Herra“, algas talumees natuke kartlikult, „kas ei ole Teil mitte üks tütar weikest poest turu ääres prauaks?“

Kaupmees ei saanud kohe aru, mis talumees tahtis, wastas aga pärast lühikest järeldõtlemist: „Ja, minu õnnis abikaasa oli paekategija Müller'i tütar turu ääres, tema on aga juba kuus aastat surnud.“ „Herra, — minul on midagi südame peal . . .“ algas talumees jälle wiititates. —

„Rääkige wälja,“ julgustas kaupmees lastest.

„Waadake,“ algas talumees jälle ja waatas pöranda poole, „mina olen wiiskümmend aasta eest liisuwõtja olnud.“ — „Mina olin ka soldat,“ ütles kaupmees. — „Ja, aga, selle juures on midagi iseäralist,“ — rääkis talumees pitkamisi edasi; „minu nimi on Jakob Thüringer . . .“ ja jutustas nüüd aega mööda isil seda lugu lütidest